

اگرچه داعش و امثال داعش دیگر زوری ندارند و نفس‌های آخرشان را می‌زنند؛ سختی و خطر و بیماری و اضطراب در سفر کربلا، همیشه تاریخ بوده است. چه آن زمان‌هایی که برای هر سلام به ابا عبدالله دست زائر را قطع می‌کردند، چه حالا که میلیونی می‌روند و آمار تلفات گاهی به تعداد انگشتان یک دست هم نمی‌رسد. به هر حال سفر، سفر ساده‌ای نیست و یا حداقل ساده به نظر نمی‌آید. اگر غیر از این بود، به جای ده‌ها میلیون، هر سال صدها میلیون زائر، خاک کربلا را توتیای چشم خود می‌کردند.

اما واقعیت این است که مشکل اصلی در ایمان ضعیف ماست؛ وگرنه همین یک روایت امام باقر علیه السلام کفایت می‌کرد:

أَيُّمَا مُؤْمِنٍ مَسَّهُ أَذَى فِينَا صَرَفَ اللَّهُ عَنْ وَجْهِهِ الْأَذَى وَأَمَّنَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مِنْ سَخَطِ النَّارِ

هر مؤمنی که در راه ما آزار ببیند، خداوند آن آزار را از او برهاند، و آبرویش را نگه دارد و او را در قیامت از عذاب آتش، ایمن گرداند.

راستی یک نفر به ما بگوید که چرا امام باقر علیه السلام فرموده‌اند که امام سجاد علیه السلام همیشه و دائماً این جملات را بیان می‌فرمودند؟!